

Йордан Радичков

Зурла се иска

Имаше една много мъдра свиня в Черказки; тя все казваше, че на всяка работа трябва да ѝ се знае коренът. Щом станеше дума за корен, само тя говореше и целият двор я слушаше. Никои не разбираше толкова добре от корени, както свинята. На кучето му дай да лапа мухи, цял ден лежи на сянка и лапа мухи. Кокошките търсят по тревата, като ги гледаш отстрани, ще помислиш, че кой знае какви съкровища са загубили, та цял ден ровят с крака и търсят. Щом залезе слънцето, бързат в курника да се наспят и при изгрева пак излизат навън и търсят. По-глупаво от кокошка едва ли има, си мислеше свинята. Да не говорим пък за патиците. Те се въртяха в двора, патокът все бърбеше, речи им държеше, а патиците одобряваха и си клатеха главите. Само волът понякога се опитваше да рови с рогата си, но свинята му казваше, че да може да рови и да изважда корени, трябва му зурла.

А волът нямаше зурла.

Затуй свинята не уважаваше никого от двора и все излизаше навън и търсеше корени. Веднъж тя излезе на улицата и срещна вятъра. Той бе изморен и седна да си почине, а свинята го попита къде е бил, та е толкова изморен.

– Бях в океана – каза вятърът. – Надувах платната на един кораб.

– Океанът има ли корени? – попита свинята.

– Няма корени – каза вятърът. – Вода има.

– Сигурно е много глупав – реши свинята. – А и корабът ли няма корени?

– Няма – поклати глава вятърът.

– Що не се оставиш от тия работи? – попита свинята. – Ела да те заведа аз на едно място, да видиш какви корени има. Чудо корени!

– Не мога – каза вятърът. – Трябва да си почина и след това ще отида да повъртя перките на вятърната мелница и да вдигам хвърчилата на децата. После ще се съберам в гората с другите ветрове.

– Твоя си работа – каза свинята. – Аз отивам за корени.

Тя почна да рови всичко, каквото можеше да се рови, намери малко корени, но ѝ хрумна да отиде в гората. Отдавна не бе ходила в гората, а знаеше, че там има едни млади дъбчета, много крехки и сочни. По пътя за гората мина край къщата на стопанина си и го видя как внасяше чували през отворената врата. Свинята никак не можеше да си обясни защо стопаните хранят тия глупави къщи, като по цял ден спят, не вършат никаква работа, нито ходят някъде, нито пък имат корени. По-глупаво от къща едва ли има, реши свинята.

Тя мина през полето, заоравайки тук и там със зурла, но корените в

полето бяха дребни.

Щом влезе в гората, свинята видя, че всички дървета са обърнати с корените нагоре. Сякаш беше минала много голяма свиня и беше разровила със зурлата си цялата гора. Туй трябва да е майката на свинете, каза си свинята. Друг едва ли може да изрови така хубаво цялата гора.

Като излезе на баира, свинята видя ветровете. Те седяха там и си вееха, защото им беше много топло и бяха изпотени.

– Да е минавала една свиня оттук? – попита ги свинята.

– Не е минавала – казаха й ветровете.

– Как да не е минавала – учуди се свинята, – като цялата гора е изровена!

– Туй не е работа на свиня – казаха ветровете. – Туй е наша работа, превихме смерч.

– Хайде де! – завъртя зурла свинята. – Как тъй пък изровихте цялата гора! Не ми се вярва!

– Защо не ти се вярва? – попитаха на свой ред ветровете.

– Защото нямате зурли – каза свинята. – За такава голяма работа се иска голяма зурла.

Ветровете наистина нямаха зурли.

Свинята ги остави и си тръгна обратно през гората, като си мислеше, че ако ветровете са с всичкия си ум в главата, няма да ходят да надуват платната на корабите, да скитат по океана и да вдигат хвърчила в небето. Пък те нямат нито зурли, нито корени, съвсем глупава работа, а искат да я излъжат, нея да излъжат, че са ровели гората, без да се замислят даже, че ако става дума за корени и за ровене, то всички й свалят шапка.

Нима може някой да изрови гората без зурла? Дума да не става! За тази работа зурла се иска!

КРАЙ

© Йордан Радичков

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9187>]